

AI, SENYOR!

Estàs atordida, més cansada que Moratinos després de ballar la batuka. Ja fa més de dos mesos que no pegues ull. Així i tot, quan tens la Marta xuclant del pit, se't passen tots els mals. En aquesta posició sovint recordes ta mare de jove. Quant que li haurà costat criar-te, tota sola. I en l'àvia Regina, que et deia "verdolaga" quan en feies alguna de les teves. Les dues eren com el gat i el gos, però no podien viure una sense l'altra. Ta mare li n'havia fet passar com a punys. Va ser de les primeres del poble a fumar en públic, després el que portava es podia dir més cinturó llarg que minifaldilla i uns anys més tard pantalons, com un homenet. L'àvia al final es cansava de disputar-hi, inspirava llargament quan soltava l'aire, tal si l'haguera esculpit als seus pulmons, feia "Ai, Senyor" i en les disputes més agres duplicava l'apel·lació, tot resultant un "Ai, Senyor, Senyor" llastimós. Una d'aquestes darreres seria quan la va fer sabedora que era prenyada, que ton pare havia pegat a fugir cames em valguin i que no tenia intenció de descobrir la seva identitat. Aquesta li valdria els seus dos Senyors si no un tercer.

Tot el dia amb el mamellam fora! La Marta segueix xuclant. Amb ella t'entens de veritat, com no t'havies entès abans amb ningú. T'agrada que plori, que reivindiqui el dret a posseir-te per complet. Ja ha parat. Et poses el disc als mugrons i et quedes amb la vista fixa en la foto que tens al moble. Si va remugar l'àvia el dia que la vas fer. Al final ta mare l'havia agarrat amb un sarpat i tu vas desaparar. A mesura que ta mare es va fent gran li vas veient més paregut amb l'àvia. Són dues gotes d'aigua.

Sempre com el gat i el gos. Bastava que l'àvia digués quelcom perquè ta mare fes el contrari. Després es parlaven a crits una bona estona fins que l'àvia feia: "Ai, Senyor". Et ve al cap l'agarrada de la teva comunió. L'àvia feia compte d'anar a Barcelona per comprar-te el vestit. Havia estat estalviant des que havies nascut. Un dia d'hivern, quan encara hi faltaven quatre mesos, l'àvia pensava en veu alta.

—Haurem de visitar les botigues de Les Rambles, però després anirem a un parell que jo conec...

Ta mare la va tallar en sec:

—A Gemma no la vestirà de princeseta, em sent?

I així va ser: vas prendre la comunió amb uns pantalons de tela color blau claret, una camisa blanca i els cabells curts.

—Ai, Senyor, Senyor, en compte d'una *comunionera* sembla un pixaví —va fer l'àvia quan et va veure sortir de casa.

El gemec va enardir ta mare i van estar més de quinze sense parlar-se. Mentre va durar l'enuig les dues semblaven ombres voltant pels atifells.

Uns anys més tard, quan et vas espavilar, a ta mare li va tocar fer volantins per adreçar-te. No estudiaves, a l'institut gairebé no et coneixien i amb quinze anys ja havies tastat el seient de darrere de totes les motos dels xics de COU. Un dia que va presenciar una de les vostres discussions, l'àvia va dir:

—Aquesta xiqueta pareix filla de Judes.

10a Edició Premi Relats Curts

Ta mare li va parlar malament i van tindre raons. Des de l'habitació vas copsar que es cridaven de debò, que anomenaven ton pare i també tu hi sorties. L'àvia li va reprotxar que et consentís, que et deixés fer el que et rotés. No podries assegurar si aquella querella va acabar amb un "Ai, Senyor". Vas sentir una portada i després plorar ta mare. Van trigar quasi un mes a fer les paus. L'àvia era vella i a tu et pareixia que ta mare era una dèspota. Quan es creuaven, l'àvia es quedava parada i ta mare la flanquejava amb menyspreu.

La Marta vol canviar de postura i et trau de les cavil·lacions. L'amanyagues i es torna a adormir. Més et valdrà que no surti tan torera com tu. Somrius. Estàs recordant el dia que ta mare va descobrir el tatuatge. Tindries divuit anys. Quin disgust va agarrar. Ella, que era més naturista que les amanides, i tu podrint-te la pell. Et va bonegar, però tu hi vas advertir un matís diferent. Seieu a taula. L'àvia ja estava malalta; no trigaria ni un any a faltar. En aquella ocasió, després d'una batussa tèbia, ta mare es va sorprendre tot sospirant un "Ai, Senyor" sentit. Ella i l'àvia es miraren. Recordes el moment com si el tingueres al davant mateix. Foren a penes deu segons. Es van mantenir en eixa posició, sense apartar els ulls una de l'altra. Després van tornar a sospirar a l'uníson i van continuar dinant.

S'obri la porta. Ta mare apropa una cadira i seu al vostre costat.

—Què rebonica és, si la pogués veure l'àvia!

Tu atances el cabet de la nena als llavis i li fas un petó.